

Arrest

nr. 81 454 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 januari 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 18 november 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 22 november 2005.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken neemt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 januari 2006 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag van verzoeker ontvankelijk.

Op 22 februari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 26 april 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Het cassatieberoep dat verzoeker hiertegen instelt, wordt niet toelaatbaar verklaard bij beschikking van de Raad van State van 6 juni 2007 met nr. 625.

Op 5 juli 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag om machtiging tot verblijf wordt niet in overweging genomen.

Op 10 juli 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 7 juli 2008 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 18 mei 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 7 december 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 november 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker mee dat er instructies zullen worden gegeven om verzoeker in te schrijven in het vreemdelingenregister voor de duur van één jaar, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 28 februari 2011 wordt aan verzoekers werkgever de arbeidsvergunning geweigerd om verzoeker te werk te stellen, aan verzoeker wordt de arbeidskaart B geweigerd.

Op 7 juli 2011 wordt aan een andere werkgever de arbeidsvergunning geweigerd om verzoeker te werk te stellen, aan verzoeker wordt de arbeidskaart B geweigerd.

Op 27 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 15 november 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 14 december 2011 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 januari 2012 wordt de beslissing van 27 september 2011 met bijhorend bevel om het grondgebied te verlaten, ingetrokken.

Op 6 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2009 werd ingediend door :

S., S. (R.R.: 072071252792)

geboren te F. op (...)

nationaliteit: Pakistan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een aantal arbeidscontracten voor. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 25.11.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit schrijvens van het Vlaams gewest d.d. 28.02.2011 en d.d. 07.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft en geïntegreerd is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Uit de toegevoegde stukken bewijst hij dat hij werkwilgig is. Hij legt arbeidsovereenkomsten en een arbeidskaart C voor, hij verricht vrijwilligerswerk, hij heeft een werkbefoete, loonfiches en een registratiedocument van een interim-kantoor. Hij volgde Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie en hij legt bijgevolg een attest van inburgering voor. Hij heeft een vrienden- en kennissenkring en voegt aanbevelingsbrieven toe. Deze elementen zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene – in afwachting van zijn asielpcedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien kreeg betrokkene reeds op 10.07.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 07.08.2007. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedraagt en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid pleegde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Voorts schrijft de advocaat dat verzoeker homoseksueel is, wat in Pakistan strafbaar is. Voorliggende aanvraag wordt aangevuld met documenten waarbij verzoeker poogt deze bewering te staven (verslagen vergaderingen WISH, attest van deelname aan de workshop 'Holibis in een andere cultuur, een getuigenis', hij werkte mee aan het artikel 'Vluchten omwille van seksuele voorkeur, hij voegt foto's van Gay Prides toe en medische attesten waarin de seksuele voorkeur van verzoeker eveneens beschreven staat). Echter, dit argument kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Hij voegt namelijk geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Dit element ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigt bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 22.11.2005, werd afgesloten op 29.03.2007 door de Vaste Beroepscommissie met de beslissing 'niet erkend'. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 10.07.2007, hem ter kennis gebracht door de stad Antwerpen op 07.08.2007, en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielpcedure – ongeveer 1 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielseleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- o De asielpcedure van betrokkene werd op 29.03.2007 afgesloten door de Vaste Beroepscommissie met de beslissing 'niet erkend'.

- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10.07.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...).”

Op 31 januari 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING

• *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

o De asielprocedure van betrokkene werd op 29.03.2007 afgesloten door de Vaste Beroepscommissie met de beslissing ‘niet erkend’.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10.07.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet

De bestreden beslissingen zijn een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen.

Verzoeker heeft de indruk dat de dienst vreemdelingenzaken zijn dossier niet grondig heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met alle elementen in zijn dossier, minstens dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissingen.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dit is in casu niet het geval omwille van volgende redenen.

Verzoeker zijn raadsman heeft op 06.10.2011 aan dienst vreemdelingenzaken verlenging gevraagd van de beslissing d.d. 25.11.2010. Op geen enkele wijze heeft dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing hier mee rekening gehouden of verwijst zij in haar beslissing op enige wijze hier naar.

Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft en dat men met dit element/deze vraag geen rekening gehouden heeft.

Dat om deze reden de bestreden beslissing reeds niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig is en kennelijk onredelijk.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat verzoeker wenst geregulariseerd te worden op basis van de instructie van 19.07.2009.

Verzoeker wenst te benadrukken dat in zijn aanvraag d.d. 19.11.2009 verzoeker zich niet enkel heeft beroepen op de instructie van 19.07.2009 maar ook op andere elementen teneinde geregulariseerd te worden.

Op pagina 1 van de aanvraag staat duidelijk vermeld dat verzoeker wenst geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen en duurzame bindingen.

Op pagina 2 van de aanvraag staat duidelijk vermeld dat verzoeker wenst geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen, duurzame bindingen, redenen van onverwijderbaarheid en de instructie van 19.07.2009.

Er werd niet louter een standaardformulier ingediend als regularisatieaanvraag maar er werd een gemotiveerd verzoekschrift ingediend.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd op dit vlak en nalaat rekening te houden met deze elementen (namelijk het feit dat zijn aanvraag ook gebaseerd is op basis van humanitaire redenen, duurzame bindingen, redenen van onverwijderbaarheid).

Stellen in de bestreden beslissing dat:

“Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft en geïntegreerd is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Uit de toegevoegde stukken bewijst hij dat hij werkwillig is. Hij legt

arbeidsovereenkomsten en een arbeidskaart C voor, hij verricht vrijwilligerswerk, hij heeft een werkbefoorte, loonfiches en een registratiedocument van een interim-kantoor. Hij volgde Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie en hij legt bijgevolg een attest van inburgering voor. Hij heeft een vrienden- en kennissenkring en voegt aanbevelingsbrieven toe. Deze elementen zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene – in afwachting van zijn asielpprocedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien kreeg betrokkene reeds op 10.07.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 07.08.2007. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.” Is niet afdoende. Immers de wet voorziet geen enkel objectief criterium wanneer regularisatie wel/niet kan worden toegestaan. De bestreden beslissing stelt echter dat alle inspanningen van verzoeker geen ‘grond’ voor regularisatie kunnen vormen. Deze motivering is in feite een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Immers artikel 9 bis voorziet geen objectieve ‘gronden’ om geregulariseerd te worden. Elk dossier dient individueel beoordeeld te worden. De regularisatie is een gunst dat in elk dossier dient afgewogen te worden. Uiteraard kunnen elementen zoals integratie, Nederlandse les, werkbereid zijn, ... wel degelijk elementen vormen die voor een positieve beoordeling kunnen zorgen van de aanvraag.

De bestreden beslissing is op dit vlak een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet geen voorwaarden ten gronde zodat bezwaarlijk dienst vreemdelingenzaken kan stellen dat “het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft en geïntegreerd is, het feit dat hij werkwillich is, dat hij arbeidsovereenkomsten voorlegt en een arbeidskaart c, hij vrijwilligerswerk verricht, hij een werkbefoorte heeft, loonfiches en een registratiedocument van een interim-kantoor, hij Nederlandse lessen volgt en een cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van inburgering voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft en aanbevelingsbrieven toevoegt geen gronden kunnen vormen voor regularisatie.

Tenslotte stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat het feit dat verzoeker homoseksueel is en dit strafbaar is in Pakistan een argument is dat niet in betrokkene zijn voordeel kan weerhouden worden omdat hij geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voren heeft gebracht zodat dit element geen andere beoordeling vraagt dan die van de asielinstanties.

Verzoeker heeft wel degelijk verscheidene nieuwe elementen toegevoegd aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voren bracht.

Zo legde verzoeker volgende attesten voor:

- stuk 8: aanbevelingsbrieven (brief shouf shouf vzw: interculturele holebi-vereniging)
- stuk 9: verslag vergaderingen WISH van 2008 tot en met 2009
- stuk 10: attest van deelname workshop holebi's van 21.02.2008
- stuk 11: foto's van verzoeker op gay pride 2009
- stuk 12: documenten gay pride 2007
- stuk 13 foto's gay pride 2007
- stuk 14: kopie interview mevrouw S.L.
- stuk 15: interview de Magneet (artikel waarin verzoeker verschenen is hier in België)

Dienst vreemdelingenzaken heeft totaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn asielpprocedure eindigde in april 2007 door een beslissing van de VBC en de stukken 8 tot en met 15 allen nieuwe stukken betreffen van NA zijn asielpprocedure en die nog nooit beoordeeld werden door dienst vreemdelingenzaken of de asielinstanties.

Dat bezwaarlijk dan ook kan gesteld worden dat deze elementen niet in betrokkene zijn voordeel kunnen weerhouden worden omdat zij geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voren heeft gebracht, minstens is de bestreden beslissing op dit vlak absoluut niet afdoende gemotiveerd.

Immers uit de stukken blijkt duidelijk dat verzoeker aan verscheidene manifestaties deelneemt hier in België en er zelfs al artikelen over hem en zijn seksuele geaardheid zijn verschenen. Dat hij zeer actief bezig is en opkomt voor de mensenrechten van homoseksuelen. Dit zijn aldus wel degelijk nieuwe elementen die nog nooit werden onderzocht. Bovendien is hij thans openlijk over zijn seksuele geaardheid en zal dit bij terugkeer naar Pakistan hem wel degelijk problemen opleveren. Dat dienst vreemdelingenzaken hieromtrent niets motiveert en bezwaarlijk kan gesteld worden dat gelet op deze stukken de bestreden beslissing op dit vlak afdoende is gemotiveerd.

Dat bovendien elementen die reeds werden ingeroepen tijdens een asielaanvraag, maar die afgewezen werden omdat ze geen grond vormden voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut, wel nog gebruikt kunnen worden bij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vw.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing op dit vlak niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Verzoeker heeft de indruk dat dienst vreemdelingenzaken met deze stukken geen rekening heeft gehouden minstens dat op geen enkele wijze blijkt dat dienst vreemdelingenzaken hier een grondige afweging van heeft gemaakt of enige afweging zelfs hiervan heeft gemaakt.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij het nemen van een beslissing inzake de gegrondheid van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De verwerende partij wijst erop dat de aanvraag *in casu* ontvankelijk werd verklaard. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet betwist maar wel kritiek uit op het feit dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met zijn schrijven van 6 oktober 2011 met de vraag tot verlenging. De verwerende partij wijst erop dat zij in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met dit schrijven, dit blijkt uit de aanhef van de bestreden beslissing "actualisatie op 6 oktober 2011".

De verwerende partij wijst er tevens op dat zij niet inziet hoe dit schrijven enige afbreuk zou kunnen doen aan de motivering van de beslissing. Vooreerst is het zo dat het schrijven van verzoeker van 25 november 2010 een modaliteit is die kadert in het licht van de vernietigde instructie die thans niet meer wordt toegepast. In zover verzoeker de verlenging van de termijn vroeg voor het neerleggen van een arbeidskaart B, is dit niet meer relevant. Bovendien is verzoeker er thans nog steeds niet in geslaagd om een arbeidskaart B voor te leggen.

Met betrekking tot de humanitaire redenen en duurzame bindingen wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker werkwillig en geïntegreerd is en sinds 2005 in België verblijft, doch dat deze elementen onvoldoende zijn als grond voor regularisatie. Het is immers normaal dat verzoeker in afwachting van een beslissing aangaande zijn asielaanvraag, zijn tijd in België zo nuttig mogelijk tracht door te brengen. Na de beëindiging van zijn asielprocedure kreeg verzoeker op 7 augustus 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat hij zich nadien verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan zijn hardnekkige drang om in België te blijven terwijl hij niet meer gewenst was. De in illegaal verblijf opgebouwde bindingen met België kunnen derhalve geen grond voor regularisatie vormen.

De verwerende partij wijst erop dat de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers beweerde homoseksualiteit en met alle dienaangaande voorgelegde stukken. In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, motiveert de eerste bestreden beslissing niet dat sinds de asielaanvraag geen nieuwe elementen meer werden voorgelegd aangaande verzoekers homoseksualiteit. In de eerste bestreden beslissing wordt rekening gehouden met de nieuwe bij de aanvraag gevoegde stukken maar wordt geoordeeld dat deze geen andere beoordeling toelaten dan die van de asielinstanties. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde immers bij beslissing van 22 februari 2006 dat verzoeker toch sociaal kon functioneren in Pakistan ondanks zijn beweerde seksuele geaardheid. De verwerende partij wijst erop dat nergens uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker niet sociaal zou kunnen functioneren in Pakistan of dat de Pakistaanse autoriteiten op zoek zouden zijn naar hem, zodat de eerste bestreden beslissing terecht motiveert dat deze stukken geen andere conclusie wettigen dan die van de asielinstanties.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoeker heeft aangehaald, geen aanleiding geven tot het toestaan van een machtiging tot verblijf. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat (i) zijn raadsman op 6 oktober 2011 aan de Dienst Vreemdelingenzaken een verlenging heeft gevraagd van de beslissing van 25 november 2010 maar dat hier helemaal geen rekening mee werd gehouden; (ii) dat verzoeker zich niet enkel gesteund heeft op de instructie maar dat hij tevens andere elementen heeft aangevoerd, namelijk humanitaire redenen, duurzame bindingen, onverwijderbaarheid, zoals uiteengezet in een gemotiveerd verzoekschrift en dat hierop niet afdoende werd geantwoord en dat geen rekening werd gehouden met deze elementen, zodat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet is geschonden. Verzoeker meent dat de elementen die hij heeft aangehaald, konden zorgen voor een positieve beoordeling van de aanvraag. (iii) Dat hij inzake zijn homoseksualiteit wel degelijk nieuwe elementen heeft toegevoegd aan de elementen die hij reeds tijdens de asielprocedure had aangebracht, namelijk stukken inzake zijn activiteiten in België in dit verband die allemaal dateren van na de asielprocedure en die nog nooit werden beoordeeld door de asielinstanties. Ook is de omstandigheid dat hij thans openlijk is over zijn homoseksualiteit een element dat hem problemen zal opleveren bij een terugkeer naar Pakistan, hierover wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.3.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 25 november 2011 een “willig administratief beroep” heeft ingediend tegen de op dat ogenblik nog niet ingetrokken beslissing van 27 september 2011. Op 30 november 2011 deelde de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekers raadvrouw mee dat deze beslissing niet werd herzien. Vervolgens werd deze beslissing ingetrokken op 6 januari 2012.

Verzoeker kan niet voorhouden dat geen gevolg werd gegeven aan zijn verzoek van 25 november 2011: er werd immers op geantwoord (dit betreft een stuk dat verzoeker zelf bij zijn verzoekschrift voegt) en korte tijd later werd deze beslissing ingetrokken. De omstandigheid dat dit niet vermeld wordt in de bestreden beslissing van 6 januari 2012 doet hieraan geen afbreuk: dit is immers een nieuwe beslissing inzake verzoekers aanvraag die in de plaats komt van de ingetrokken beslissing van 27 september 2011.

De schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard. Verzoeker had in zijn aanvraag van 7 december 2009 volgende elementen aangehaald inzake de gegrondheid van zijn aanvraag:

- verzoeker beroept zich op humanitaire redenen, duurzame bindingen, redenen van onverwijderbaarheid en de instructie van 19 juli 2009;
- voorafgaand aan zijn aanvraag was verzoeker ononderbroken aanwezig op het grondgebied en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007;
- verzoeker is hier duurzaam lokaal verankerd: dit blijkt uit de stukken die bij de aanvraag worden gevoegd: verzoeker heeft gewerkt, doet aan vrijwilligerswerk, werk met met de WISH organisatie, heeft massa's positieve getuigenverklaringen, spreekt perfect Nederlands enz.
- hij heeft hier sociale banden gecreëerd: dit blijkt uit de bijgevoegde stukken;
- tijdens zijn asielprocedure heeft hij gewerkt, nu heeft hij de mogelijkheid om te starten met werken, hij heeft een arbeidscontract en kan beginnen werken zodra hij in het bezit is van de vereiste documenten;
- verzoeker verblijft meer dan vier jaar in België en heeft zich reeds bijzonder goed geïntegreerd;
- hij valt perfect onder de nieuwe voorwaarden, hij heeft zich steeds goed gedragen en nooit enige inbreuk gepleegd tegen de openbare orde of veiligheid;
- hij heeft geen enkele uitweg meer indien hij niet meer in België kan verblijven.

In het “typeformulier regularisatieaanvraag” kruiste verzoeker volgend criterium aan “werk + duurzame lokale verankering”. Als stukken legde verzoeker onder meer een arbeidsovereenkomst voor, getuigschriften van het volgen van cursussen Nederlands, inburgering en maatschappelijke integratie, getuigenverklaringen, attesten van deelname aan een workshop voor holebi's en aan vergaderingen van WISH (werkgroep internationale solidariteit met holebi's), foto's en documenten die zijn deelname aan

de gay pride van 2007 en 2008 betreffen, een artikel dat een interview van verzoeker betreft over zijn homoseksualiteit, bewijzen van vrijwilligerswerk, loonfiches.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest. Inzake het voorgelegde arbeidscontract wordt overwogen:

“Betrokkene legt een aantal arbeidscontracten voor. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 25.11.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit schrijvens van het Vlaams gewest d.d. 28.02.2011 en d.d. 07.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.”

Inzake verzoekers integratie wordt het volgende overwogen:

“Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft en geïntegreerd is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Uit de toegevoegde stukken bewijst hij dat hij werkwillic is. Hij legt arbeidsovereenkomsten en een arbeidskaart C voor, hij verricht vrijwilligerswerk, hij heeft een werkbefofte, loonfiches en een registratiedocument van een interim-kantoor. Hij volgde Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie en hij legt bijgevolg een attest van inburgering voor. Hij heeft een vrienden- en kennissenkring en voegt aanbevelingsbrieven toe. Deze elementen zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene – in afwachting van zijn asielprocedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien kreeg betrokkene reeds op 10.07.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 07.08.2007. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedraagt en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid pleegde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Uit deze motieven blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen van integratie, die verzoeker heeft voorgelegd: er werd melding gemaakt van zijn arbeidsovereenkomsten en zijn arbeidskaart C, van zijn vrijwilligerswerk, van zijn werkbefofte, de loonfiches en een registratiedocument van een interim-kantoor, van het volgen van lessen en cursussen en van de getuigenverklaringen. De gemachtigde heeft echter geoordeeld dat deze elementen van integratie niet volstaan om een regularisatie toe te staan omdat de integratie deels verworven is tijdens verzoekers asielprocedure en omdat verzoeker al sinds 7 augustus 2007 verondersteld werd het grondgebied te verlaten. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie verkregen in illegaal verblijf, gelet op het niet opvolgen van het bevel, geen grond kan vormen voor regularisatie.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, wordt in de bestreden beslissing bijgevolg wel duidelijk en afzonderlijk gemotiveerd waarom de elementen van integratie van verzoeker geen aanleiding kunnen geven tot regularisatie. De omstandigheid dat verzoeker het hiermee niet eens is, volstaat niet om een motiveringsgebrek aan te tonen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze motieven steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.3.5. Inzake verzoekers homoseksualiteit wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Voorts schrijft de advocaat dat verzoeker homoseksueel is, wat in Pakistan strafbaar is. Voorliggende aanvraag wordt aangevuld met documenten waarbij verzoeker poogt deze bewering te staven (verslagen vergaderingen WISH, attest van deelname aan de workshop ‘Holibis in een andere cultuur, een getuigenis’, hij werkte mee aan het artikel ‘Vluchten omwille van seksuele voorkeur, hij voegt foto’s van Gay Prides toe en medische attesten waarin de seksuele voorkeur van verzoeker eveneens beschreven staat). Echter, dit argument kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Hij voegt namelijk geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Dit element ter ondersteuning

van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigt bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker stukken heeft voorgelegd inzake zijn seksuele geaardheid, die dateren van na de beslissing genomen inzake zijn asielaanvraag. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat een opsomming wordt gegeven van deze recente stukken en dat deze dus in rekening werden gebracht. Er dient echter op te worden gewezen dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2006 en in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 26 april 2007 erkend wordt dat verzoeker homoseksueel is. In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt geoordeeld dat dit verzoeker niet verhinderd heeft om te studeren aan de universiteit in Pakistan en om naar het buitenland te gaan werken. Tevens werd geoordeeld dat er geen aanwijzingen zijn dat de Pakistaanse overheid op de hoogte is van verzoekers seksuele geaardheid of dat zij daarom naar verzoeker op zoek zou zijn.

Zoals reeds gesteld betreft de bestreden beslissing *in casu* de gegrondheid van verzoekers aanvraag en niet de ontvankelijkheid. Er diende dus niet gemotiveerd te worden aangaande de redenen waarom werd aanvaard dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet in het buitenland. Er kon in alle redelijkheid worden geoordeeld dat verzoekers homoseksualiteit geen andere beoordeling wettigt dan de beoordeling door de asielinstanties.

Indien verzoeker de mening is toegedaan dat hij thans openlijk is over zijn homoseksualiteit en dat dit een element is dat hem problemen zal opleveren bij een eventuele terugkeer naar Pakistan, staat het hem vrij op deze grond een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Verzoeker toont niet aan dat er in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, op basis van een foutieve foutenvinding of op kennelijk onredelijke wijze werd gemotiveerd.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET